

LIBRIS

We know
books

Această carte a apărut cu sprijinul oferit de TRADUKI, o rețea pentru promovarea literaturii din care fac parte Ministerul Federal pentru Europa, Integrare și Afaceri Externe al Republicii Austria, Ministerul Afacerilor Externe din Republica Federală Germania, Fundația Culturală Elvețiană Pro Helvetia, KulturKontakt Austria (din însărcinarea Cancelariei Federale a Republicii Austria), Goethe-Institut, Agenția Slovenă de Carte JAK, Ministerul Culturii din Republica Croația, Resortul pentru Cultură al guvernului Principatului Liechtenstein, Fundația Culturală Liechtenstein, Ministerul Culturii din Republica Albania, Ministerul Culturii și Informației din Republica Serbia, Ministerul Culturii și Identității Naționale din România, Ministerul Culturii din Muntenegru, Ministerul Culturii din Republica Macedonia, Târgul de Carte de la Leipzig și Fundația S. Fischer.

traduki

KATHRIN TORDASI

VULPEA MURELOR

Taina de la Capătul Lumii

Traducere de
PARMENA ZIRINĂ

 UNIVERS

Cuvinte și expresii galeze

adar	păsări
croeso	bine ați venit
crwydriaidoch	sac de purici roșii și respingători (aproximativ)
cymru	Țara Galilor
mwyalchod	mierlă
rhydd hynt i chi	călătorie frumoasă
saesnes	englezoaică

Cuprins

Prolog.....	7
Vacanță în Țara Galilor.....	9
Un hoț în noapte.....	14
Cărțile Pendragon.....	27
Întâmplări ciudate.....	34
Interludiu.....	41
Ușa Oamenilor.....	43
Între lumi.....	52
Ușa Zânelor.....	61
Călăreții Gri.....	68
Fundătura.....	76
Ultima călătorie a lui Ridik.....	85
Interludiu.....	97
Gwil Plindegriji.....	98
Dealul Gol pe dinăuntru.....	104
Audiența.....	109
Metamorfic.....	121
Salamandra din Bryngolau.....	126
Merron Deschizătordedrumuri.....	136
Plecarea.....	142
Interludiu.....	148
Titania.....	149
Biblioteca.....	158
Interludiu.....	165

Blestemul zânelor	166
Magia runelor	170
Cioburi.	178
Cartea Întoarcerii	184
Un sendviș fatidic	191
Plecarea de la Capătul Lumii	199
Interludiu.	203
Urme de ceață	205
Transformări.	214
Fortăreața Palidă.	219
Câinii din Annwn.	229
Rătăcitori prin ceață	240
O licărire de speranță.	246
Spindetrandafir și Floaredemur	252
Noul Maestru de Vânătoare	257
Maestra de vânătoare a lui Gri Împărat	260
Camarazi de arme.	266
Ușa Morților	275
Lumea din ceață	280
Unde locuiesc sălbăticiunile	285
Inimă de lup.	289
Gri Împărat	293
Plecarea din Tărâmul Zânelor	303
Londra	311

ieși niciodată din Țara Nimănui. Și asta s-a și întâmplat. Popoarele oamenilor s-au îndreptat spre druizii lor, iar acei bărbați și femei înțelepte au folosit vechea magie a runelor pentru a închide toate trecătorile. Din acea zi, toate drumurile către Tărâmul Zânelor au fost blocate. Doar câteva persoane, anume alese, aveau cheia. Pentru acești paznici ai cheii era valabilă o singură regulă: dacă deschideau o ușă între cele două lumi, trebuiau să o închidă în urma lor. Dar apoi secolele s-au scurs unul după altul, iar povestea lui Gri Împărat a alunecat în uitare.

Când una dintre chei a ajuns în posesia noastră, nimeni nu-și mai amintea de legi sau de Gri Împărat. Am tot trecut neștiutori către Regatul Zânelor și o vreme am trăit fără griji.

Lăsăm ușile deschise în urma noastră. Nimeni nu ne spusese de ce ar fi trebuit să le închidem. Iar când Gri Împărat s-a întors, nimeni nu a recunoscut semnele, nimeni nu a dat alarma. În acea dimineață, când ceața a năvălit precum o furtună din pădure, era deja prea târziu.

OLIVIA STEPHEN,

Povești din Lumea Cealaltă (1965)

Vacanță în Țara Galilor

Portia

Orașul Conwy se cuibărea pe coastă ca un croissant într-o băltoacă de marmeladă. Casele vechii așezări se ridicau deasupra golfului albastru, iar umbra unei cetăți se răsfirea peste străduțele înguste. Deasupra crenelurilor flutura steagul galez: un dragon roșu pe fundal verde și alb.

La poalele cetății, la o distanță de aproximativ cincizeci de metri de zidul circular, era gara. Aici se aflau exact două linii, iar peronul era atât de îngust, încât doi adulți abia puteau păși unul lângă altul. În spatele clădirii gării era o parcare, goală, la fel ca peronul. Doar un pescăruș maroniu își căuta prânzul în tomberoanele de gunoi.

Portia Beale stătea la marginea parcii și citea bilețelul pe care îl ținea în mână. Pe o bucată de hârtie cu pătrățele mama îi scrisese adresa și numărul de telefon ale mătușilor ei.

— Doar în caz că se întâmplă ceva, a spus ea. Vor veni după tine, nici măcar nu o să ai nevoie de număr.

Mda, mamă, gândi Portia. N-ai avut dreptate.

Își scoase telefonul din geantă, ignorând nodul din gât. Niciun motiv de panică. Din Londra până în Țara Galilor călătorise singură cu trenul. De aceea, nu trebuia să-i fie teamă de un simplu apel telefonic. Mama o prevenise că mătușile erau un pic împrăstiate. Poate uitaseră, pur și simplu, că astăzi urma să sosească musafira venită în vacanță.

Portia tocmai forma primele trei cifre, când o mașină intră cu zgomot în parcare. Frânele scârțâiră, țeava de eșapament trosni, apoi vehiculul opri de-a curmezișul exact în fața ei. Portiera șoferului se deschise imediat și o femeie îndesată, cu părul gri, strâns la spate, se împinse afară din mașină. Portia încă mai ținea telefonul în mână când femeia cu cizme de cauciuc verzi tropăi greoi înspre ea.

— Vai, fir-ar să fie, spuse ea în loc de salut. Credeam că ajung totuși la timp.

Aceasta a fost prima impresie a Portiei despre mătușa Bramble.

De fapt, Portia voise să-și petreacă vacanța de vară cu mama ei în Andaluzia. Dar cu o săptămână înainte de plecare, mama Portiei își anulase concediul.

Portia a fost dezamăgită, însă fără să fie surprinsă de această decizie. Mama nu se simțise bine toată luna. Semnele că acest concediu nu va avea loc se adunaseră ca norii de furtună la orizont.

Cu trei zile înainte, Gwendolyn Beale recunoscuse că, pentru ea și pentru Portia, excursia în Andaluzia se duse pe apa sâmbetei. În schimb, Portia urma să petreacă două săptămâni la rude, în nordul Țării Galilor. Bramble și Rose erau mătușile lui Gwendolyn, aveau o casă la țară și se bucurau deja de vizita Portiei.

Cel puțin așa îi spusese mama Portiei. Acum, când o vedea pe Bramble în persoană, Portia nu mai era atât de sigură că era adevărat.

— Unde e afurisitul de ceas?

Vocea lui Bramble părea că zgârie, exact ca o ramură de spini. Scotocea prin toate buzunarele jachetei și ale pantalonilor. Portia habar n-avea cum s-o salute pe Bramble. Așa că îi întinse brusc mâna.

— Bună, eu sunt Portia.

De îndată ce rosti asta, i se păru că sunase prostește. Dar Bramble se opri pentru prima oară. O analiză pe Portia din cap până-n picioare. Într-un final, zâmbi și îi strânse mâna.

— Știu asta, fetițo. Chiar dacă ai crescut binișor de când te-am văzut ultima dată.

Din adâncul buzunarului de la pantaloni scoase un ceas de mână ponosit.

— Pornim?

Apucă valiza Portiei fără să aștepte vreun răspuns. Portia își potrivi rucsacul și alergă în urma lui Bramble către Nissanul gri, plin de lovituri.

— Trenul are întotdeauna întârziere, mormăi Bramble. Tocmai azi a fost punctual. Aștepți de mult?

— Nu, răspunse Portia, dar Bramble părea că nici n-o ascultă.

Deschise portbagajul, înjură încă o dată și împinse la o parte un sac cu mulci de scoarță, ca să facă loc valizei.

— Hai, urcă-te, îi spuse. Rose te așteaptă cu ceaiul și dacă nu te livrez la timp, iarăși o să facă figura aia din sprâncene.

— Ce figură? întrebă Portia, în timp ce deschidea cealaltă portieră.

Bramble pufni:

— O să vezi.

Portbagajul se trânti cu zgomot și, înainte ca Portia să apuce să privească în jur, erau deja pe drum.

Nissanul se zgâlțâia și se clătina atât de puternic în mers, încât Portia se temu că vechitura se va dezmembra în orice clipă. Bramble nu părea deranjată de acest lucru. Pe străzile înguste, accelera într-un ritm care sigur nu corespundea regulilor de circulație din zonă. Portia se ținea cu ambele mâini de

rucsacul din poala ei și privea îngrijorată afară, la casele de piatră care treceau în grabă.

Ar fi vrut s-o roage pe Bramble să conducă mai încet, dar nu îndrăznea. Cu ochelarii ei în formă de semilună, semăna cu directoarea de la școala Portiei, chiar dacă părul grizonant și ciufulit nu se potrivea cu imaginea exigentei profesoare. Oricum, îmbrăcămintea ei era practică: o bluză înflorată, un pulover tricotat, verde spălăcit, și o pereche de blugi decolorați, la care se adăugau cizmele de cauciuc. Portia se întreba oare ce făcuse Bramble înainte să vină la gară.

— Când te-am văzut ultima dată aveai trei ani, spuse Bramble și trecu în viteză, fără să frâneze, printr-un sens giratoriu.

Un pitic mic de grădină, atârnat de oglinda retrovizoare, se clătina și sărea panicat încoace și încolo.

— Nu-ți aduci aminte?

— Nu, răspunse Portia.

Piticului sigur îi venea să verse.

— Ar fi chiar neobișnuit, zise Bramble, și sări peste un limitator de viteză. Îmi aduc aminte că îți plăcea să ascunzi lucruri, râse ea. Odată, ai pus papucii lui Rose în sobă. I-a luat o oră să-i găsească.

— Of, îmi pare rău, spuse Portia, copleșită de anecdota lui Bramble.

— Ah, spuse aceasta. Găsisem ascunzișul după zece minute, dar era prea frumos s-o privesc pe Rose cum caută. Dacă vrei, putem să facem asta din nou. Sau, între timp, ai devenit prea mare pentru așa ceva?

Portia zâmbi.

— Cred că da.

— Păcat, spuse Bramble. Muzică?

Porni radioul. *Waterloo* al lui ABBA răsuna din boxe, iar Bramble începu imediat să fredoneze melodia întocmai.

Portia îi aruncă o privire și observă că ochelarii îi alunecaseră pe vârful nasului. De fapt, nu semăna deloc cu o profesoară. Mai degrabă cu un arheolog care săpa după comori vechi și cerceta piramide. *Îi mai lipsește doar pălăria din piele*, se gândi Portia. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Bramble se uită la ea și îi făcu din ochi. Se pare că Bramble nu era chiar atât de înțepată cum se temuse ea la început.